

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 23. června 2022 o odvolání obžalovaného: **Adam K.**, narozený xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Karviné - pobočky v Havířově ze dne 21. 4. 2022 č. j. 104 T 26/2022-145,

takto:

Odvolání obžalovaného **Adama K.** se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Karviné - pobočky v Havířově ze dne 21. 4. 2022 č. j. 104 T 26/2022-145 byl obžalovaný Adam K. uznán vinným skutky právně kvalifikovanými jako přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odstavec 2 trestního zákoníku a jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku. Obžalovaný byl odsouzen podle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 1 roku a 3 měsíců. Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku byl pro účely výkonu trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odstavec 2 písmeno a), odstavec 4 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, a to plastového sáčku s uzávěrem s 1,37 gramy bílé krystalické látky s obsahem metamfetaminu a plastového sáčku s uzávěrem s 1,34 gramy sušené rostlinné hmoty s obsahem THC.
2. Proti rozsudku podal obžalovaný odvolání, které zaměřil do výroku o vině i výroku o trestu. Namítal, že okresní soud nesprávně kvalifikoval jeho jednání pod bodem 1., které doznal, jako přečin, ačkoliv s ohledem na množství pervitinu, které sice přesahovalo hranici 0,5 g, ale odpovídalo jeho spotřebě, mělo být překvalifikováno na přestupek s odkazem na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2014 sp. zn. Tpjn 301/2013. K jednání pod bodem 2. namítal, že se ho nedopustil. Svědci obžalovaného sami vyhledali a sdělili mu, že policisté jejich příznání vynutili a že to odčiní, když u soudu vypoví pravdu, proto svědkům Martinu J. a Ivo S. sdělil termín soudu, kde vypověděli, že byli ovlivněni policií a že jim obžalovaný nikdy žádné drogy neprodal. Soud nabyl přesvědčení, že obžalovaný svědky ovlivnil, což však obžalovaný nečinil a ani to není možné, neboť podobně vypovídal i svědek Michal J., který byl vazebně trestně stíhán, tudíž obžalovaný neměl možnost jej ovlivňovat. Navrhl, aby krajský soud provedl opětovný výslech svědků Martina J., Ivo S., Michala J. a výslech matky Martina J., která může dosvědčit, *že policie jejího syna neustále předvolávala k výslechu a všemožně se ho snažila najít a přesvědčit, aby vypovídal.* Dále navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného obžaloby zprostil.
3. Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), oprávněnou osobou /§ 246 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu/ a Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu) neshledal ani jiných důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

k jeho zamítnutí dle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí dle § 253 odstavec 3 trestního řádu.

4. Z podnětu podaného opravného prostředku krajský soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Po přezkoumání řízení, které předcházelo rozsudku, krajský soud nezjistil podstatné vady, zejména nebyla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo práva obhajoby, jenž by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku.
6. Po přezkoumání výroku o vině krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného obsahují shodné argumenty, na kterých postavil svou obhajobu a závěrečný návrh v řízení před okresním soudem a okresní soud se s nimi v odůvodnění rozsudku vypořádal. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, když dospěl k závěru, že okresním soudem byly provedeny všechny důkazy umožňující zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nebytném pro soudní rozhodnutí (§ 2 odstavec 5 trestního řádu). Krajský soud zamítl návrhy obžalovaného na doplnění dokazování o opětovný výslech svědků Martina J., Ivo S. a Michala J. a výslech matky Martina J. pro nadbytečnost, neboť dokazování, které okresní soud v hlavním líčení provedl, je dle názoru krajského soudu úplné a další dokazování by bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení. Dle názoru krajského soudu okresní soud svědky Martina J. a Ivo S. vyslechl dostatečně a výslech svědkyně není pro skutková zjištění podstatný, i pokud by policisté za účelem zajištění účasti svědka J. postupovali způsobem popsaným obžalovaným v odvolání, což však ze spisového materiálu nevyplývá. Je úkolem policejního orgánu v přípravném řízení svědka najít a předvolat k výslechu, policisté tedy postupovali v souladu se svými povinnostmi a obžalovaný v odvolání nepopisuje žádné jednání, kterým by porušili své zákonem stanovené pravomoci.
7. Okresní soud nepochybil, pokud dospěl k závěru o vině obžalovaného. V bodě 1. vycházel z jeho doznání a s ním korespondujících listinných důkazů, a v bodě 2. z výpovědi svědků Martina J. a Ivo S. a listinných důkazů, přestože obžalovaný protiprávní jednání co do podstaty popřel. Ani krajský soud o věrohodnosti výpovědi těchto svědků z přípravného řízení a pravosti a pravdivosti listinných důkazů nemá pochybnosti. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky. Vzhledem k tomu je možno odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se krajský soud ztotožnil.
8. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného proti výroku o vině skutkem pod bodem 2. jsou námitky proti hodnocení důkazů a opakováním jeho obhajoby, s níž se okresní soud dostatečně vypořádal. Jejich podstatu tvoří tvrzení, že policisté výpovědi svědků Martina J. a Ivo S. v přípravném řízení vynutili a okresní soud nabyl přesvědčení, že svědci změnili své výpovědi a obžalovaného u hlavního líčení z protiprávního jednání vyvinili proto, že je obžalovaný ovlivnil, což však obžalovaný neučinil, obdobně jako u svědka Michala J., u kterého to ani nebylo možné. K tomu krajský soud uvádí, že svědci Martin J. a Ivo S. v hlavním líčení neuvedli, jak tvrdí v odvolání obžalovaný, že policisté jejich výpovědi vynutili. Svědek J. spontánně vypověděl, že si nemyslí, že by obžalovaného obvinil, že mu prodal 20 g pervitinu, následně i k dotazu na rozpory zopakoval, že ani neví, že by něco takového řekl, poté připustil, že to na policii uvedl, neboť byl po akci, policisté byli na něj hnusní, chtěl to mít co nejdřív za sebou, necítil se na policii dobře. Svědek S. rozpory ve výpovědích vysvětlil tím, že při výslechu na policii byl pod vlivem pervitinu (i když je v protokolu uveden opak) a hlavně chtěl mít výslech rychle za sebou, policisté mu uvedli, nechť spolupracuje. I dle názoru krajského soudu je reálná možnost vyslýchat svědka nezpůsobilého výslechu pro ovlivnění návykovou látkou či vynucení výpovědi svědka s ohledem na přítomnost obhájkyne obžalovaného u tohoto úkonu vyloučena. Navíc spisový materiál obsahuje řadu protokolů o výslechu různých osob, které v procesním postavení svědků (a bez účasti obhájkyne obžalovaného) využili svého zákonného práva nevypovídat či vypověděli, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Trojanová.

obžalovaného neznají, drogy jim neposkytl. Není tedy zřejmé, proč by policisté usvědčující výpovědi zrovna u svědků Martina J. a Ivo S. „vynutili“. Důvody svědků, pro které změnili své výpovědi, jsou irelevantní a mohou být různé, nejen jejich ovlivnění ze strany obžalovaného, které se z důvodů uvedených v odůvodnění napadeného rozsudku v daném případě též nabízí. Argumentace obžalovaného v této souvislosti pobytem svědka J. ve vazbě není přiléhavá, neboť možnost ovlivnit svědky ve vazební věznici je ztížená, nikoliv (jak známo z praxe soudu) nemožná, navíc irelevantní, neboť okresní soud důvodně ze skutkové věty oproti podané obžalobě protiprávní jednání obžalovaného spočívající v prodeji pervitinu J. vypustil.

9. Skutková zjištění okresní soud správně právně kvalifikoval pod bodem 1. jako přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odstavec 2 trestního zákoníku, pod bodem 2. jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť všechny znaky těchto trestných činů byly jak po subjektivní, tak objektivní stránce naplněny. K subjektu trestného činu, tedy k osobě obžalovaného, krajský soud neshledal žádné zákonné předpoklady, které by vylučovaly jeho trestní odpovědnost, a dále dospěl k závěru, že přes zásadu subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu ultima ratio trestní odpovědnosti vyjádřené v ustanovení § 12 odstavec 2 trestního zákoníku se obžalovaný dopustil natolik společensky škodlivého jednání, že uplatnění trestní odpovědnosti a trestní represe je zcela namístě. S námitkou obžalovaného k právní kvalifikaci protiprávního jednání pod bodem 1. se přesvědčivým způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud a krajský soud na jeho argumentaci k tomu, že se nejednalo o tzv. spotřební držbu, ale přechovávání ve smyslu citovaného stanoviska odkazuje a dodává, že okresní soud správně poukázal na výpověď samotného obžalovaného o jeho konzumaci pervitinu (víkendově šňupal jednu čáru). Relevance této výpovědi v daných souvislostech si byl obžalovaný zjevně vědom, neboť v odvolání argumentoval rozporně, a to tím, že pervitin aplikoval kouřením, čímž jeho spotřeba byla vyšší, než kdyby šňupal.
10. Po přezkoumání výroku o trestu krajský soud konstatuje, že trest uložený obžalovanému není nepřiměřeně přísný. Okresní soud správně uložil trest úhrnný ve smyslu ustanovení § 43 odstavec 1 trestního zákoníku dle zákonného ustanovení, které se vztahuje na trestný čin ze sbíhajících se trestných činů nejpřísněji trestný, tedy ustanovení § 283 odstavec 1 trestního zákoníku, dle kterého je možno uložit trest odnětí svobody v rozmezí od 1 do 5 let. Hledisku přiměřenosti trestní sankce ve smyslu ustanovení § 38 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku též dle názoru krajského soudu odpovídá svým druhem trest odnětí svobody nepodmíněný ve smyslu ustanovení § 52 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, kdy uložení tohoto trestu nebrání ani ustanovení § 55 odstavec 2 trestního zákoníku, neboť uložení jiného trestu by vzhledem k osobě pachatele zjevně nevedlo k tomu, aby vedl řádný život, a je nutno zajistit účinnou ochranu společnosti. Krajský soud konstatuje, že dosud ukládané tresty nespojené s omezením osobní svobody, kdy obžalovanému byly ukládány podmíněné tresty i trest obecně prospěšných prací, nevedly k nápravě, neboť následně bylo rozhodnuto o jejich výkonu, respektive přeměně na nepodmíněný trest, obžalovaný nevyužil ani dobrodiní podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, když dále páchal trestnou činnost, a rovněž nepodmíněné tresty odnětí svobody se u obžalovaného zcela minuly účinkem. Okresním soudem uložený trest odnětí svobody ve výměře 1 roku a 3 měsíců, tedy na spodní hranici zákonné trestní sazby, je dle krajského soudu odpovídající všem zákonným kritériím. Okresní soud obžalovaného správně pro účely výkonu trestu v souladu s ustanovením § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou, neboť nejsou splněny podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou. Okresní soud nepochybil ani ve výroku o trestu propadnutí věci, který krajský soud shledal rovněž správný a zákonný.
11. S ohledem na shora uvedené krajský soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl dle § 256 trestního řádu.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 23. června 2022

JUDr. Milan Ihnát, v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Petra Ritterová, v. r.